

Kjære Russlandsvenn!

Desember 2014

— Nyhetsbrev fra stiftelsen Kristen Russisk Litteratur —
Gunnar og Nina Gjelstad, Olga Freberg og Dag Norlin

“Høstens Russlandsutflukt”

I august i år reiste jeg, Nina Gjelstad, og min mann Gunnar til Russland for å bli kjent med noen av de menighetene og personene som Kristen Russisk Litteratur, KRL, sponser.

Romania

Reisen startet på Torp flyplass 5. august. Første stoppested var Bucuresti i Romania. I løpet av de to dagene vi var der ville vi gjerne se klosteret i byen. Vi kom i prat med nonnen som satt vakt ved inngangen. Når hun skjønnte vi var adventister bemerket hun tydelig at i den sekten

finnes det bare gale folk. De ortodokse prestene er hellige og det er bare de som kjenner bibelen. I irritasjon ba hun oss å forlate stedet slik at vi ikke skulle forvirre andre mennesker med spørsmål. Derfor forlot vi stedet. Kanskje vi kunne finne adventkirken i stedet, tenkte vi, og spurte et ektepar på gata. Overraskende

svarte mannen: “Hvorfor trenger dere å finne nettopp den kirken? Den er ikke verd å se. Nesten alt annet her i byen er mere interessent å se. Så tok han frem sitt diplom som viste at han var professor i historie. Så ... i løpet av noen få minutter ble Jesus avvist 2 ganger.

Kristen Russisk Litteratur

Adresse: Gunnar Gjelstad
Åsrumveien 17, 3242 Sandefjord
Mobil: 904 19 401
E-post: gutsu.nina@gmail.com
Giro: 0530 52 88790
Org.nr: 981 670 345

Moldova

Siden jeg er født i Moldova ville jeg gjerne besøke hjemlandet mitt også. Derfor gikk reisen videre dit de neste to dagene. På forhånd hadde jeg kon-

taktet ADRA Moldova, så de visste vi skulle komme. Sist gang jeg var der reiste jeg sammen med Anni Nordheim fra Gjøvik og Kari Marie & Kjell Hansen fra Moss.

Her sitter en av de innsatte, dømt til 22 års fengsel. Pastor Pavel står ved siden av.

Sammen med pastor Pavel Girleanu besøkte vi et kvinnefengsel, der de innsatte kan ha barna sine hos seg inntil de er tre år gamle. Etter at barna er fylt tre år må de bo hos andre slektninger eller på barnehjem. Et stort problem er at mange av mødrene ikke har slektninger som kan ta imot barna. Et enda større problem er at ingen av

mødrene stoler på barnehjennene. De vet at etter hvert som barna der vokser opp kan de bli solgt, brukt i kriminelle miljøer eller rett og slett tvangsselge organer fra barna. Det tok oss flere timer å komme inn i dette fengselet. P.g.a. mine to etternavn måtte vi vente i 2,5 timer i 40°C. Men det var det verdt. ADRA Moldova, med sin leder Andrei Girleanu, gjør en fantastisk jobb her. En helt ny bygning har de reist, med toalett og badekar til hvert rom. ADRA har også tilbudt å bygge en barnehage for de barna over tre år som ikke kan være innenfor murene lenger, slik at de lettere kan ha regelmessig kontakt med sine mødre. Adventkirken i Moss med Kari Marie Hansen i spissen har allerede sendt 10.000 kroner til dette formål.

Tidlig en sabbats morgen da vi fortsatt var i Chisinau, Moldovas hovedstad, gikk vi et tur langs byens hovedgate. Sakte men sikkert hørte vi lyden av musikk. Vi ble nysgjerrige og fant til slutt ut at lyden kom fra en ortodoks kirke. Ja, det var ikke vanskelig å gjette. Folk nesten løp for å komme seg fortest mulig inn. Denne dagen var nemlig en spesiell helligdag

Her er en gruppe mødre med sine barn.

Innsatte sammen med pastor Pavel, Nina, Gunnar og Artur stående i midten.

da man ble oppfordret til å gi en stor pengegave til et helgen som gir god helse. Jeg spurte forsiktig en av damene som satt og solgte ikoner og andre pyntegjenstander foran kirken: "Er det lurt å drive med salg i Guds hus?" Hun ble rett og slett vettskremt da jeg minnet henne om at Jesus veltet bordene til de som drev med salg i Herrens tempel.

Senere besøkte vi et av byens fengsler for menn "Branesti". Her var det mange sigøynere, og en av dem, ved navn Artur, hadde en enorm kunnskap i Guds ord. Dagens gudstjeneste i fengselet ble holdt av Pavel Girleanu. I sin tale spurte han bl.a. "Hvorfor tillater Gud at vi faller så dypt ned?" Svaret er at vi må holde blikket opp! Det var en fantastisk tale, spesielt til de innsatte. Pavel er en pensjonert pastor som ivrer for å

hjelpe dem som har havnet i det kriminelle miljøet. Pensjonen hans er på ca 600 kroner/mnd. Det dekker ikke engang bensinen for å komme til og fra de forskjellige fengslene han besøker hver uke. Han er en erfaren og flink lytter, og klarer med Guds hjelp å løse vanskelige konflikter mellom innsatte og deres foreldre. I tillegg tar han ofte med seg vitaminrik frukt og grønnsaker til de innsatte. Slik mat er det ikke ofte å se i et fengsel her. Selv sier han at hans viktigste oppgave er å tjene Herren og sine medmennesker. Han bruker flere nyomvendte innsatte som medhjelpere og assistenter. Flere løslatte nyfrelste er med ham i hans pastorsarbeide. For de fleste innsatte er det vanskelig å "begynne på nytt" etter at de er løslatt. De trenger å flytte til et annet sted, og det er ikke lett. KRL har

Den 15 år gamle jenta sitter som nummer tre fra venstre.

allerede støttet noen av disse tidligere innsatte som er blitt omvendt.

Pastor Pavel har en sønn i Canada, og han har flere ganger invitert sin pensjonerte far til å flytte dit for å slippe all fattigdom i Moldova. Men det ønsker han ikke. Guds kall er her, å vinne mennesker for Guds rike blant de innsatte.

*Aslan, her med 3 av sine 4 barn.
Gunnar står bak til høyre.*

Bokpakken på 4 bøker ser nesten ut som en julegave. De fire bøkene er "Mot historiens klimaks", "Patriarker og profeter", "Ord som lever", "Slektenes håp". I tillegg er det tre små bonusgaver: "Veien til Kristus", et helsemagasin og et nummer av den populære SDA-avisen "Skjulte skatter".

Vi rakk t.o.m å besøke et 3. fengsel i Moldova under de to dagene vi var her, et kvinnefengsel med 100 innsatte. Der var det mange skjebner i alle aldre. Vi ble kjent med ei 15 år gammel jente som hadde vært der i 6 måneder. Moren hennes visste ikke hvor hun var. Pastor Pavel fikk tillatelse av fengselet til å ta opp et videoklipp til moren der jenta bekjenner alt det gale hun har gjort mot sin mor, og ber om tilgivelse. Like etter dro vi hjem til moren hennes. Hun så videoklippet.

kommer vi endelig til byen Mineralnye Vogy i Kaukasus etter mellomlanding i Moskva. Her treffer vi Aslan som KRL flere ganger tidligere har sponset med litteratur. Vi bodde i hans hjem flere dager. Han kunne virkelig fortelle om mange mennesker som har fått sine liv forandret gjennom den litteraturen som de har spredt. De som er litteraturevangelister her setter sitt liv i fare hver dag når de går fra dør til dør, fordi dette er et sterkt muslimsk område.

*Den gode medhjelperen Alexi står her ved siden av sin ammende kone.
Pastor Sergej ser du til høyre.*

Vi gråt alle sammen. Dette var et fantastisk og følelsesrikt øyeblikk for moren. Tenk at Pavel hadde funnet henne, og at datteren hadde blitt ydmyk nok til å be om tilgivelse!!

Russland

Tiden går altfor fort når man reiser og vil rekke å få med seg mest mulig. Så

Aslan forsetter å fortelle om et nytt bokprosjekt her i Kaukasus. Det går ut på å dele ut en bokpakke på 4 bøker av EGW. De ønsker å nå alle byers administrasjon, alle bibliotek på sykehus og skoler. Ikke bare vil de gi bokpakkene gratis, men også nå før jul. Fra deres side er dette en høyt prioritert sak. Selvfølgelig blir dette

kostbart, rundt 20.000 dollar. De ønsker at vi i KRL skal være med i dette store prosjektet. I skrivende stund vet vi ikke hvor mye vi kan bidra med.

Her i Kaukasus møtte vi også andre pastorer som KRL sponset i løpet av det siste året. Vi traff bl.a. pastor Peter Rybkin, og pastor Leonid med kone Raja. Alle kristne her, og spesielt pastorer med sine familier, kan bli utsatt for både vold og draps-trusler.

Vi fikk se en god del av Kaukasus. Aslan tok oss med både langt ned i Dombaidalen og høyt opp i Elbrus-fjellet, Europas høyeste topp, 5.642 m.o.h. Det var virkelig en fantastisk naturopplevelse å få se dette. Vi kjørte gjennom mange muslimske byer med sine fine moskeer.

Vi møtte også pastor Sergei Grigoras. Han var en frontfigur for adventkirkens Helse-expo i Sochi under OL sist år. Han jobber nå som pastor i byen Timoshevsk. Han tok oss med til en av sine vennefamilier, et ungt ektepar med en baby på noen få måneder. Denne unge mannen heter Alexi, og er virkelig en fantastisk litteraturevangelist. Han sprer bøker med oppriktig kjærlighet til sine medmennesker. Vi fikk en stor byrde for å hjelpe han mens vi snakket sammen.

En sabbatsettermiddag da vi delte ut avisen "Skjulte skatter", måtte vi stoppe bilen for å spørre om veien. Vi spurte den første mannen vi så. Uten å gi oss noe svar fortalte han at han

var utsultet, hadde ikke spist på lenge. Vi inviterte ham inn i bilen og dro til nærmeste butikk. Lukten avslørte en alkoholisert mann, så vi ville ikke bare gi ham penger. Vi gikk alle ut av bilen, og etter at vi hadde handlet den sunneste maten vi kunne finne, samlet Sergei oss til en bønn utenfor butikken. Sergei begynner å be. Plutselig stemmer (vi kan kalle ham) "Nikolai" i med sin egen bønn. Ikke en vanlig bønn, men en tungetale. Den blir sterkere og sterkere og overdøver dermed Sergeis bønn. Det føltes som en ond ånd vil overdøve pastorens bønn. Men Sergei fortsetter å be sin bønn i fred og ro. Han faktisk føler kampen mellom godt og ondt. Plutselig og uventet forandrer Nikolai sin bønnestil. Han ber nå stille og rolig, og bekjenner med egne ord at Jesus Kristus er den Gud som skal komme, og at vår tro er den sanne. Dette kunne han bekjenne uten å vite hvem vi var. Dette var en så sterkt opplevelse for meg at jeg klarte ikke å holde meg: Tårene bare sprutet ut. Etter hvert fikk han både mat og en invitasjon til kirken der på stedet.

Kjære leser, mange av våre venner i Russland trenger dine forbønner. Takk for din omtanke, og at du ikke glemmer de mange trengende i denne delen av verden.

Hilsen Nina Gjelstad

Dåp i Etoke

- en hilsen fra pastor Peter Rybkin

Kjære Nina og Gunnar og deres norske venner! Jeg er oppriktig takknemlig for vennskapet og muligheten for å ha kontakt med dere. I 1991 var jeg i en håpløs situasjon. Jeg følte meg verdiløs og hadde ikke noe håp i livet. Men Gud forandret situasjonen helt og fullt. Nå er både jeg og resten av min familie i Herrens hender og medlemmer av den store adventfamilien. I 1997 ble jeg spurt om å bli pastor, og siden da har jeg vært fullt engasjert med å vinne

mennesker for Guds fantastiske rike. De 3 siste årene har vi bodd og jobbet i en by som heter Etoke, ca. 100 km fra Georgia. I menigheten er det mange aktive misjonærer. Under mitt første år her begynte vi et prosjekt med å dele ut bøker, bl.a. "Mot historiens klimaks" og "Bare Allah kan gi sann fred". Siden den gang har vi gitt bort hele 1.400 bøker både her vi bor og i sju andre nærliggende tettsteder. I det siste har vi tatt beslutningen om å utvide bokdistribusjonen til et sterkt

De 10 dåpskandidatene med menigheten er nå samlet like før selve dåpshandlingen 10. september i år.

islamsk område. Vi kan bare prise Gud for at han har holdt sin beskyttende hånd over oss, til tross for at området har sterk innflytelse av wahhabisme, en svært streng gruppering i den islamske religionen. Takket være Den Hellige Ånds påvirkning kunne vi døpe 10 ungdommer sabbaten den 6. september i år. Vi tror at innen kort tid vil vi også døpe mennesker med muslimsk bakgrunn.

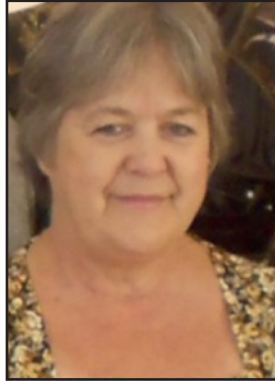
For syv år siden hadde vi besøk av pastor Bill Liversidge fra USA. Han så det store behovet vi da hadde, en bil til bruk i vårt misjonsarbeid. Hans gave hjalp oss til å kunne skaffe en Honda minibuss. I alle

disse årene har den tjent menigheten med alle misjonsreisene. Bilen er nå 15 år gammel og rusten har nesten tatt overhånd. Er det mulig å spørre dere i Norge om hjelp til en ny brukbar bil? Vi ber om at Herren vil svare på dette!

Hilsen og bønn fra deres bror i Kristus, pastor Peter Rybkin.

Faina forteller

Da menigheten begynte med misjonsarbeid i byene og landsbyene her i Dagestan, hadde jeg et sterkt ønske om å få være med. Jeg ba, og vår fantastiske Herre har gitt meg styrke og helse til dette.

En dag gikk vi i et høytliggende område som heter Belidzhi. Vi delte oss inn i grupper. Noen gikk til private hjem, andre til butikker. Det vi viste frem, og tilbød, var boken "Mot historiens klimaks" og noen tidsskrifter om helse.

Vi var 3 i min gruppe: søsknene Nina og Jamila og meg selv. Vi ble enige om å gå til sykehuset selv om det var søndag som normalt er en fredag, og ikke så mange er på jobb. Vi fant flere på vakt, samt ambulansesepersonell. De gav oss lov til å gå inn i selve sykehuset. Vi var overrasket over å se så mange leger på jobb. De var positive, og gav oss tillatelse til gi litteratur til alle pasientene. Vi ble selv så glade over at både leger og pasienter var takknemlige for gavene.

Plutselig kommer en dame løpende ut fra et kontor og spør oss: "Hvem er dere, hva gjør dere her? Her er det smittsomme sykdommer så dere kan slettes ikke være her inne." Hun leder oss ut på gaten. Der står vi og samtaler med henne om de bøkene vi har med oss. Hun lytter mens vi snakker. Hennes øyne lyser opp. Så tar hun ordet og forteller sin egen barndomshistorie: Hun forteller at hun heter Ludmila og er oppvokst her. Foreldrene ble tragisk undertrykt her i Dagestan mens hun var ei lita jente.

Hun tok sin utdannelse og giftet seg her. Hennes barn har vokst opp og bor i Russland. Selv om Ludmila har opplevd mye vondt her i Dagistan vil hun ikke flytte til Russland der barna bor. Hun liker så godt kumyspråket her. Etter å ha snakket med Ludmila en stund forstår vi at hun har respekt blant lokalbefolkningen. Mens vi går langsomt ut gjennom porten kommer en ny ambulanse kjørende inn. Vi hilser på personalet i ambulansen og vil gi dem en bokgave.

Her står Ludmila, Faina og pastor Leonid utenfor sykehuset.

Disse ser til å begynne med litt flau ut over å ta imot en gave fra oss. Men etter at Ludmila sier noe på kymukspråket, takker de på det aller hjerteligste og tar imot gaven med glede.

Vi sier farvel til denne fantastiske kvinnen, tar noen bilder og setter oss inn i bilen. Mens vi kjører bort ser vi

hennes bevegelser. Hun tar hånden på hjertet og bukker en lang og dyp takkebevegelse. Vi ble så rørt av å se dette, at vi takket Gud for dette fantastiske møtet med Ludmila. Nå ber jeg om at vår kjærlige Jesus åpenbarer sin sannhet for denne kvinnen gjennom boken hun fikk.

Til deg som mottar dette bladet:

Skulle du heller ville ha dette nyhetsbrev tilsendt pr. e-post i fremtiden, vennligst gi oss beskjed på mailadressen: gutsu.nina@gmail.com

Nina forteller

Vi er på en misjonsreise i byen Izberbasj, som ligger ved kysten til det Kaspiske hav, ca 100 km nord for Azerbaijan. Jeg holder boken «Mot histoiens klimaks» i mine hender og ringer på dørklokken i en bygning med flere etasjer. Døren åpnes av en mann som nettopp holder sin egen bok "Mot historiens klimaks" i sine hender. Vi ser på hverandres bøker og blir så overrasket begge to, at det blir en lang pause. Så tar mannen til orde: "Den boken har jeg lest. Jeg fikk den som gave. Men du da, hvem er du? Hvor kommer du fra?" Vi snakket sammen en stund. Han kunne bekrefte at boken var vel verdt å lese, og be-

undret meg for å gå fra dør til dør i dette kalde været selv om folk her er negative.

Misjonsturer i fjellområdene i Dagistan har en spesiell velsignelse med seg. En gang var jeg sammen med min søster Jamila i Kayakent. Vi kom til en stor bygning med flere mindre bedrifter. Vi hadde med oss det vi pleide: boken "Mot historiens klimaks" og noen helsetidsskrifter. I 2. etasje kom vi inn til en av sjefene. Etter å ha sett på boken, sa han med klar stemme: "Denne boken bør definitivt alle lese." Deretter bestilte han 30 eksemplarer til alle sine ansatte. En fantastisk opplevelse!

Nina er i midten.

Flott utsikt, fantastisk fargerike blomster, sauer på beite — ja, det var bare noe av det Nina og Gunnar opplevde under den “høye” reisen i Elbrusfjellene i Kaukasus i høst. Toppen er Europas høyeste på 5,642 m.o.h. Bildene er tatt på ca. 3.000 meters høyde.

